

זמנו של איוב

"מדוע--משדי לא-נצפנו עתים וידעו לא-חזו ימיו": (איוב כד' 1).

כלומר שדי, מכתוב הגורל, קובע טווחי זמן וגם איש פאיוב היודע אלהים, לא בקלות יצליח לחזות את מספר הימים והשנים אשר נקבעו כטווח זמן בגורלו. "יחזקאל בן-בוזי הפהן": (יחזקאל א' 3) = מציג להוכחה את שלושת אצילי שושלת אדם I = "נח דניאל ואיוב": (יחזקאל יד' 14) = כשלוש דמויות מלאות "צדק" מוחשי ומשכנע בהיסטוריה האנושית ולכל אחת מהן השפעה על רצף הדורות. לכן, נכון יהיה להסכים כי איוב האדם, אינו דמות אגדית אלא באמת ובתמים חי בטווח זמן גורלו בתקופת האבות ומסגנון תכתיבו של שדי נחשפת רמת קשר האמת בין אלהים ואיוב.

בשנת 1800 לפנה"ס = הולדת איוב = זמן משוער. אם-כן, איוב נולד למשפחת יהודה במצרים ואולי 50 שנה לפני הולדת רם = "וחצרון הוליד את-רם": (מגילת רות ד' 19).

+ 50 שנה

בשנת 1750 לפנה"ס = הולדת רם.

השם רם מתעד את מעמדה החברתי הכלכלי של משפחת יהודה במצרים. באותה עת פרעוני שושלת XIII נודעו כמלפי הרועים משבט ה-היקסוס והם בוודאי ידעו את יוסף. ככל הנראה ה-היקסוס עודדו רועי צאן להקים חוות מרעה בגלעד המזרחי בתחום מרחב שלטונם. איוב בדור זה, אם-כן, הקים את חוותו = "בארץ עוף": (איוב א' 1) = זמן רב לפני מבחנו המאלף, כאשר פגע בו אלהים. בדור קודם של פרעוני שושלת XII הקים חווה לגידול בקר בעדלם, "איש עדלמי ושמו חיכה" = (בראשית לח' 1). חיכה זה [אובליסק במצריית עתיקה] היה חברו של יהודה ושם, על-דרך תמנתה ועדלם אחרי רדת יעקב למצרים, שכב יהודה עם תמר.

+ 60 שנה?

בשנת 1690 לפנה"ס = מבחנו של איוב.

אפשר לשער כי אז, עת מבחנו, עמד לו לאיוב חוסנו הרוחני לא רק בזכות יושרו ותוס לבו אלא גם בזכות מוצאו אשר פיתח בו אמונה. לעומתו חבריו "אליפו התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי" (איוב ב' 11) = אפשר להעריך, כי לא ידעו אלהים ברמתו של איוב מאחר ומוצאם לא היה מבני-ישראל. אולם מוצאו של הצעיר "אליהוא בן-ברכאל הבוזי--ממשפחת-רם": (איוב לבי' 1) = ניכר בשמו ובשם משפחתו - ומכניסת הפתע של אליהוא לויכוח אפשר להעריך כי מעמדו היה שמור לו כבן משפחה קרוב אשר נשלח לוודא כיצד ניתן לעזור לאיוב לאולי לפתור את סבך הגורל. בתקופת האבות שם אלהים לא נודע = "וארא אל-אברהם אל-יחזק ואל-יעקב--באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם": (שמות ו' 3). אולם, אלהים באותה תקופה הואיל לדבר ישירות עם האדם. לכן משה כאשר כתב את ספר איוב הכניס מספר פעמים במקום את שם שדי, את שם "יהוה":

א. כדי לאמת כי "יהוה": הכתיב את גורלו של איוב.

ב. כדי להוכיח, כי "יהוה": מצפין את טוחי הזמן.

"ויחי איוב אחרי זאת מאה וארבעים שנה ויראה את בניו ואת בני בניו--ארבעה דורות וימת איוב זקן ושבע ימים" (איוב מבי' 16-17). כך פלנח משה את צופן הסמל [זמן]=[רוח]=[שם], כפי שגם מתחוויר מיסוד מעשה הבריאה שתיעד משה בספר בראשית = "ורוח אלהים מרחפת על-פני המים": (בראשית א' 2). כלומר, בריאת החיים ביקום כולו מתקיימת מנוכחות אין סופית של אותו [שם]=[זמן]=[7]=[רוח] והיא "רוח אלהים" - בחליפה - מחייה ומניעה את כל הבריאה בכל יום של בריאה בעבר ובעתיד בגבולות המילים ערב בוקר. ואכן גם = "וימעולם עד-עולם אתה אל": (תהלים צ' 2) = בא להגדיר את טווח האין-סוף לזמן יסודה של הבריאה האלהית [בראשית]=[4]=[נצח].